

търсеше все да се научи за длъжинитѣ на пжтищата, за начинътъ на пжтуванието къмъ сѣверна Азия, а особно за Царьтъ, като какъвъ примеръ е билъ на бойното поле, и като каква е била Персийската военна сила и юначеството на войниците; тъй щото нарицаемата Филиппова страшностъ вмѣниха я за нищо сравнително съ дързновението и великодушието на дѣтето. А пакъ всякой пжтъ, когато се извѣстяваше че Филиппъ завладелъ и другъ прочутъ градъ, или нѣкое завоювателно сражение е побѣдилъ, тѣзи нѣща Александръ не ги слушаше съ голѣма веселостъ, но и казваше на своитѣ си другари тъй: „О дѣца баща ми ще завладѣе всичко, и нищо велико и прѣкрасно не ще остави за да извърша съ васъ.“

667 Защото не желаше увѣселение и богаство, но слава, и мислеше че колкото повече щѣше да наслѣди отъ баща си, толкозь по-малко щѣлъ да извърши за себе си. За то, колкото се увѣличаваха работитѣ, толкозь мислеше че дѣянията се изчерпваха отъ Филиппа, поради това искаше да завземи властъ, която да нѣмаше пари, веселби, или придобитъци, но само подвизи, завоювания и честолюбие. А мнозина споредъ както казваха, имали сж честъта да се грижатъ за Александра, отъ които едни се наричаха кърмилници, други дѣтководители а други учители; но падъ тѣхъ всички назираваше Леонида, който бѣше строгъ по нравътъ и роднина на Олимбияда, а той не избѣгваше да се наричаше дѣтководителъ, което